

"Kâfirin ruhunda hırs, adavet olduğu gibi nefsinin iltizam ve nefsinin itimadı vardır." izah eder misiniz?

Kul olduğunu unutup kendini hür ve müstakil sanan kişi, hayatın sadece bu dünya hayatına mahsus olduğuna inandığından dünya hayatına karşı büyük bir hırs gösterir. Ruhundaki ebediyet arzusunu bu hırsıyla kapatmak ister. Sonsuzluk duygusunun yerini dünyadan sonsuz derecede istifade etme vehmi alır. Hayatı bir mücadele olarak görür.

Allah'a tevekkül etmek yerine nefsinin güvenir, ona itimat ve onu iltizam eder. Kendi güç ve kuvvetiyle her işin üstesinden geleceğini sanır. Halbuki insanın nefsi ve şahsi kuvveti ne yediği gıdalardan bir tek alyuvar yapabilir, ne aldığı nefesle kanını temizleyebilir, ne ağaçlardan meyveleri, ne tarlalardan hububatı çıkarabilir. Ne geceyi götürmeye gücü yeter, ne gündüzü getirmeye. Kışın gitmesini de baharın gelmesini de beklemekten başka yapacağı bir şey yoktur. Ne saçının dökülmesini durdurabilir, ne de belinin bükülmesini. Bütün bu gerçekleri örter, görmezlikten gelir. Zaten kâfirin kelime manası "örten" demektir. Nitekim, Arapçada çiftçilere de tohumları toprağa gömüp üstünü örttükleri için kâfir denilir.